

Música

Montse Castellà Cantautora

«COMPONDRE ÉS
SOLITARI PERÒ T'HAS
D'OBRIR AL MÓN»

Entrevista

L'ebrenca Montse Castellà presenta el seu nou treball 'Punts de llibre' aquest dissabte, a la Sala Luz de Gas de Barcelona

MARINA PALLÁS
TORTOSA

La cantautora Montse Castellà presenta el seu quart disc *Punts de llibre*, el proper dissabte, a la sala Luz de Gas de Barcelona. S'hi organitza un autobús des de Tortosa. El treball ha estat produït i editat pel segell discogràfic de Paco Ibáñez, *A flor de tiempo*. També s'ha endegat una campanya de micromecenatge a Verkami.

Com va començar en el món de la música?

Enguany fa 20 anys que em dedico professionalment a la música, però no tots els anys han sigut de cantautora. Abans m'hi dedicava però en grup, en orquestres... Quan una persona surt a la llum pública és la punta de l'iceberg, vol dir que porta molts anys treballant i estudiant. Abans de pujar a un escenari el 1998 vaig estudiar al Conservatori, vaig cantar en diversos cors... I després van venir molts anys d'aprendre de forma autodidacta, o amb intensius i masterclasses.

Però sempre va desitjar-ho.

Sí, sempre he volgut fer això. Des que tinc memòria cantava i feia veure que tocava instruments. La meua iaia sempre deia: «busca una faena que t'agrada i deixaràs de treballar». Si tens la sort que la teua professió i la teua passió vagin pel mateix camí, guanyes molt. Perquè els moments bonics els vius més intensament, i els complicats, si no fos així, no te'n sortiries. La música és tot, la faena no la separe de tu, te l'emportes a tot arreu. A vegades penso que si tingués un cap que em demanés de treballar tantes hores com jo mateixa m'imposo, li diria que m'explota! [riu].

És disciplina?

Sí, però és anàrquica. Treballo moltes hores, però t'organitzes com vols.

On treballa?

Tinc un estudi a casa, però passo moltes hores al tren, i allí també prenc apunts i em venen moltes

Montse Castellà, amb el seu nou treball. FOTO: JOAN REVILLAS

idees. Jo per descansar agafo la piragua i me'n vaig a remar. Em relaxa molt. I em buida el cap de coses perquè me n'entren altres. La natura és un lloc que m'inspira i em relaxa, i des de la pau pots crear, a vegades t'has d'aïllar del soroll. També conduint m'escolto idees o melodies que m'he enregistrat prèviament, per veure si funcionen i puc estirar del fil.

Com es creen idees?

La inspiració m'agafa treballant, com deia Picasso. El treball bo no surt de cop i volta, hi ha d'haver molt de treball previ. El fruit només surt quan tu fa temps que regues. Cal treballar molt. Acaba sent una obsessió. El meu objectiu és viure de la música.

És el compromís clau?

No crec que sigui imprescindible ser compromès per ser un bon artista, però jo prefereixo que les cançons tinguin contingut, que no siguin frases fàcils. Compondre és solitari, però t'has d'obrir al món i saber què li passa a la gent, i així es podrà sentir identificada amb les teues cançons.

Per què el nom del disc?

Perquè et pots imaginar que el disc és un llibre i cada cançó una pàgina que deixes marcada. Crec que un bon llibre o un poema et pot canviar la visió del món. Et porta a llocs on no havies estat,

emparaula el que sents d'una forma que tu no sabis com expressar... Quan poses música a un poema, aquest creix. Un poema musicat té dues vides, la llegida i l'escoltada. La música és un vehicle on portar la paraula.

Ha posat música a textos de Miquel Martí i Pol, Zoraida Burgos o Cervantes.

Sí, és un doble CD que conté un total de 22 cançons. He compost música i lletra dels 11 temes del primer disc, mentre que del segon he posat música a textos d'escriptors, a més de versionar altres cançons d'autors com Ovidi Montllor, Joan Pau Giné o Quico Pi de la Serra

Quina relació manté amb Paco Ibáñez?

És molt important que algú com ell m'haja apadrinat. Som amics, des que vam coincidir amb el director de Barnasants, Pere Camps, en un dinar a l'Empordà. És un honor enorme que m'haja publicat un treball. I és una targeta de visita molt important.

Quins estils conté el disc?

És el meu disc més vital i el que més somriures farà traure a la gent. Cada cançó és diferent: hi ha candombe, fandango, reggae, pop, una balada, una bossanova, una jota, una més festiva on col·laboren Txarango, entre altres.

El concert de banda més multitudinari

1.700 músics
sobre l'escenari
de la TAPACN
TARRAGONA

És un dels actes que l'Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM) ha impulsat per celebrar el 25è aniversari

Tarragona va viure ahir el concert de banda més multitudinari que s'ha fet fins ara a Catalunya amb més de 1.700 músics d'arreu del país. Aquest és un dels actes que l'Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM) ha impulsat per celebrar el 25è aniversari. El que es va viure a la Tàrraco Arena Plaça fou només un tastet d'allò que ha de venir: el gran concert final, amb 6.500 músics, que se celebrarà el 10 de juny a l'estadi de Cornellà-el Prat. Durant diverses setmanes, els alumnes han treballat les peces per separat, fins que ahir al matí van poder fer el primer i únic assaig conjunt. El president de l'ACEM, Carles Farràs, explicà que el repte s'ha superat per la feina de les escoles de música, que han seguit «ràpidament les indicacions llegint partitures, un llenguatge universal».

Una de les persones per a les quals el concert ha suposat tot un repte ha estat el director d'orquestra i compositor Albert Gumí, encarregat de dirigir la

banda multitudinària a Tarragona. Entre les dificultats, «obvies», la gran quantitat de músics; però també l'ampli espai, que fa que el so tingui un cert retard. Amb tot, Gumí explicà que, un cop acostumat al so, «la música ha començat a sortir» i, així, «el que en principi és un problema acaba sent una virtut perquè tens un gran potencial de timbre, volum i so que poses al servei de la música».

A primera hora del matí, músics de tot el país –molt joves, la majoria, però també de més edat– van començar a assajar a la Tàrraco Arena Plaça. «Ha estat una sorpresa la quantitat de so, però ara ja estem posats», comentà el director de banda.

I és que els instrumentistes treballaven amb les partitures des de fa mesos a cada escola i amb el seu conjunt. En Miquel Duran, professor de l'Escola municipal de música i dansa d'Esparraguera, explicà que fa setmanes que treballen a l'aula i que han adaptat les partitures a tots els nivells del centre i, així, «no s'ha fet tan diferent quan hem arribat aquí», tot i trobar-se amb una situació de «magnituds a les quals no estem acostumats». La Júlia Aguilera, clarinetista de la mateixa escola, acostumada a tocar amb una banda d'unes dimensions més reduïdes, explicà que el més complicat era la coordinació.

Plànol obert dels músics sobre l'escenari de la Tàrraco Arena Plaça. FOTO: ACN